

власть и да го каратъ да играе смѣшна роль; това сж били български първенци, прѣдставители на народа, хора зрѣли и съ тактъ, мнозина отъ тѣхъ побѣлѣли на служба при старото управление. Тукъ не е имало желание да се впусчатъ въ праздни демонстрации за фесове и за шапки. Касаело се да се отстрани всѣка мисль за зависимостъ на Южна България отъ Цариградъ. Възможно е врѣмениятъ генералъ губернаторъ и да е таилъ въ душата си мисль да укрѣпи тази зависимостъ отъ султана. Демонстрацията на българската депутация могла да го убѣди, че той трѣба да изхвърли отъ главата си всѣка подобна фантазия. И съ своя политически усѣтъ, князь Богороди веднага схваналъ, че съ феса той би ималъ да управлява недоволни и оскърбени въ най-съкровеннитѣ имъ чувства; че отъ него съ студенина би странили и народъ и общество и че скритото недоволство рано или късно се прѣвърща въ открито, и заради това подобрѣ е да се снее феса, отколкото да се произвежда съблазнь. Така и постѣпилъ князь Богороди, като се съобразилъ съ изискванията на новия български животъ. Въ всѣки случай смѣняването на феса съ българска шапка било добра поличба (прѣдвѣстникъ) за бждащето.

Когато въпросътъ за „феса и българската шапка“ билъ окончателно разрѣшенъ, то сливенския и старо-загорския делегати по посрѣщането вржчили на князь Богориди слѣдния адресъ на гара Търново-Сейменъ:

„Ваше Сиятелство! — Населението на Сливенъ и Стара-Загора ни проводи да Ви честитимъ щастливо пристигане между насъ. Като знае прѣданията на Богоридовци и личнитѣ Ваши качества, то има пълна надежда, че подъ Вашето мждро управление ще се запазятъ правата му и ще се подобри положението, въ което е изпаднало слѣдъ толкоза страдания. Богъ да Ви помага въ благитѣ Ви намѣрения. — (Слѣдватъ подписитѣ на Панайотъ Минковъ и др.) Търново-Сейменъ, 15 мэй 1879“.

Тѣй като Панайотъ Минковъ владѣялъ основно български, грѣцки и турски езикъ, то почти всички пжтешественици, които сж идвали въ Сливенъ отъ 1850 до 1880 г. съ научна или информационна цѣль, сж се отнасяли до него за освѣтление и почерпване свѣдѣния относно тоя край, и винаги сж намирали въ неговото лице пълно освѣтление. Дѣйствително, той билъ неизчерпаемъ изворъ на свѣдѣния относно Сливенъ въ историческо, археологическо, икономическо, административно и културно отношение. Отъ пжтешественицитѣ, които сж се срѣщали съ него, заслужава да споменемъ: *Д-ръ Поайе* (le docteur Pouyet), членъ на френското географско дружество (1853), проф. *Фердинандъ Хохщетеръ* (v. Hochstetter), прѣдседателъ на австрийското географско дружество и професоръ при Виенския политехнически